

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان

ال~م~ (1)

الف لَام مِيم (1)

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ (2)

فرود فرستادن کتاب هیچ شبهه نیست در آن از جانب پروردگار جهانیان است. (2) أم
يَقُولُونَ افْتَرَاهُ ۗ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِّنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ (3)

یا می گویند که: (پیغمبر) بر بافته است آن را؟! بلکه او راست است از جانب پروردگار تو تا
بترسانی قومی را که نه آمده است به ایشان ترساننده از پیش تو تا بود که ایشان راه یابند.

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ (3)

السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ ۗ مَا لَكُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ
وَلِيٍّ وَلَا شَفِيعٍ ۗ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ (4)

آفرید آسمان ها و زمین را و آنچه میان آنها است در شش دوره باز قرار گرفت بر عرش؛
نیست برای شما به جز وی از سرپرستی و نه شفاعت کننده ئی. آیا پس پند پذیر نمی شوید؟

يُدَبِّرُ الْأَمْرَ مِنَ (4)

السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ ۖ أَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ (5)

تدبیر میکند کار را از آسمان بسوی زمین، باز بالا میرود بسوی او در روزی که است
اندازه آن هزار سال از آنچه حساب می کنید. (5)

ذَٰلِكَ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ (6)

دانای نهان و آشکارا، غالب، با رحم. (6)

الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ۗ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنسَانِ مِنْ طِينٍ (7)

بهترین وجه ساخت هر چیزی را که آفریدش؛ و آغاز کرد آفرینش آدمی را از گِل. (7)

ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِّنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ (8)

باز ساخت نسل او را از شیرۀ از آب نا چیزی (منی). (8)
ثُمَّ سَوَّاهُ وَ نَفَخَ فِيهِ مِنْ رُوْحِهِ ^{منی} وَ جَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَ الْأَبْصَرَ وَ الْأَفْئِدَةَ ۗ قَلِيلاً مَّا تَشْكُرُونَ
(9)

باز درست اندام کرد او را و دمید در آن از روح او؛ و ساخت برای شما گوش ها و چشم ها و دل ها. اندک است آنچه سپاس گذاری می کنید. (9)

وَ قَالُوا ^آ أَعَدَّا ضَلَّلْنَا فِي الْأَرْضِ أَعَنَّا لَفِي خَلْقِ جَدِيدٍ ۗ بَلْ هُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ كَافِرُونَ (10)

و گفتند: آیا چون گم شدیم در زمین، آیا ما البته در آفرینش نو خواهیم بود؟ بلکه ایشان به ملاقات پروردگار خویش نامعتقدانند. (10)

قُلْ يَتَوَفَّكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ (11)
بگو: می کند قبض روح شما را ملک الموت آنکه گماشته شده است بر شما باز بسوی پروردگار خویش بر گردانیده می شوید. (11)

وَ لَوْ تَرَىٰ ^آ إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُءُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَ سَمِعْنَا فَآرَجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ (12)
و اگر ببینی وقتیکه گناهگاران نگویند سر های خویش باشند نزد پروردگار خویش، (گویند) ای پروردگار ما! دیدیم و شنیدیم پس باز گردان ما را، بکنیم کار شائسته هر آنینه ما یقین کننده گانیم. (12)

وَ لَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًى وَ لَٰكِن حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَ النَّاسِ أَجْمَعِينَ (13)

و اگر میخواستیم ما البته میدادیم هر نفسی را هدایت او را ولیکن ثابت شده است سخن از جانب من که البته پر کنم دوزخ را از جن ها و آدم ها همه یک جا. (13)
فَذُوقُوا بِمَا نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا إِنَّا نَسِينَاكُمْ ^{منی} وَ ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (14)

پس بچشید (این عذاب را) به سبب آنکه فراموش کردید ملاقات روز خود را این، هر آینه ما نیز فراموش کردیم شما را؛ و بچشید عذاب دائمی را به سبب آنچه بودید شما می کردید.

(14)

إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِهَا خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ |

جز این (15)

نیست که ایمان می آورند به آیات ما آنانکه چون پند داده شدند به آنها نگویند سجده

کنان و بپاکی یاد کردند با ستائش پروردگار خویش را و ایشان تکبر نمی کنند. (15)

تَنَجَّافِي جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَ طَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ (16) دور
میماند پهلو های ایشان از خوابگاه ها میخوانند پروردگار خود را به ترس و امیدواری و از

آنچه روزی داده ایم ایشان را خرج می کنند. (16)

فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (17) پس

نمیداند نفسی چه چیز پنهان داشته شده برای ایشان از خنکی چشم، پاداشی به آنچه بودند می

کردند. (17) أَفَمَن كَانَ

مُؤْمِنًا كَمَن كَانَ فَاسِقًا لَا يَسْتَوُونَ (18) آیا

پس کسی که باشد مؤمن مانند کسی هست که است فاسق؟ نمی شوند برابر. (18)

أَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ نُزُلًا بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (19) اما

آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته پس برای ایشان است بوستان ها جای ماندن

(به طریق) مهمانی به سبب آنچه بودند می کردند. (19)

وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا فَمَأْوَاهُمُ النَّارُ كُلَّمَا أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَقِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا

عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكذَّبُونَ (20) و اما آنانکه

فسق کردند پس جای ایشان دوزخ است؛ هر گاهی که خواهند آنکه بیرون آیند از آنجا، باز

گردانیده شوند در آن و گفته شود برای ایشان بچشید عذاب دوزخ را آنکه بودید آن را به

و

دروغ نسبت می کردید (20)

لُنذِقْنَهُمْ مِّنَ الْعَذَابِ الْأَدْنَىٰ دُونَ الْعَذَابِ الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ (21) و البته

بچشانیم ما ایشان را از عذاب نزدیک (عذاب دنیا) غیر از عذاب بزرگ تا بود که ایشان باز

گردند. (21) وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن

ذُكِرَ بِبَيِّنَاتٍ رَبِّهِ ثُمَّ أُعْرِضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ (22) و کیست ستم گار تر از

کسی که پند داده شد به آیات پروردگار خویش باز رو گردانید از آن ها؟ هر آئینه ما از گناه

گاران انتقام کشنده گانیم. (22) وَ لَقَدْ ءَاتَيْنَا

مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُن فِي مَرْيَةٍ مِّن لَّقَائِهِ صلى وَ جَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ (23)

و البته به یقین دادیم ما موسی را کتاب را پس مباش در شبه از ملاقات آن؛ و ساختیم ما آن

را هدایت برای بنی اسرائیل. (23)

و جَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا صلى وَ كَانُوا بِبَيِّنَاتِنَا يُوْقِنُونَ (24) و

پیدا کردیم از ایشان پیشوایان که رهنمائی می نمایند به فرمان ما وقتیکه شکیبائی کردند؛ و

بودند به آیت های ما یقین می آوردند. (24)

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ (25) هر

آئینه پروردگار تو فیصله میکند میان ایشان در روز قیامت در آنچه بودند در آن اختلاف

میکنند. (25)

أَوْ لَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَبْلِهِمْ مِّنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسَاكِينِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ صلى أ فَلَا

يَسْمَعُونَ (26)

آیا واضح نشد برای ایشان که چه قدر هلاک کردیم ما از پیش ایشان از نسل ها می روند

ایشان در خانه های ایشان؟ هر آئینه در این البته نشانه ها است؛ آیا پس نمی شنوند؟ (26)

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوقُ الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرْزِ فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَامُهُمْ وَ أَنْفُسُهُمْ صلى

فَلَا يُبْصِرُونَ (27) آیا

ندیدند آنکه ما روان میکنیم آب را بسوی زمین بی گیاه پس بیرون می آوریم به (سبب) آن

زراعت را ، می خورد از آن زراعت چهار پایان ایشان و خود ایشان نیز؟! آیا پس نمی

و

بینند؟ (27)

يَقُولُونَ مَتَىٰ هٰذَا الْفَتْحُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ (28)

و می گویند چه وقت خواهد بود این فتح (فیصله کردن) اگر هستید شما راست گویان؟ (28)

قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيْمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ (29)

بگو: روز فتح (روز فیصله کردن) سود ندهد آنان را که نامعتقد شدند ایمان ایشان و نه

ایشان مهلت داده می شوند. (29)

فَاعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرْ إِنَّهُمْ مُنْتَضِرُونَ (30)

پس رو بگردان از ایشان و انتظار بکش هر آئینه ایشان (نیز) منتظرانند. (30)